

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 555. Vigilii Pap. Annus 16. Ivstiniani Impp. Annus 29.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

DECADAVERE HYMATO AT QVERE TOSSE.

Viri & dignum memoriae conseruasse. Non cum in agrum quendam Persiam Thilo spoli diuerserint, hominum cecidisse cadaver viderent recess motui inhumatum. Tam hi legi barbarice prauitatem commiserant, lege enim Persarum, defunctorum hominum corpora non humari, sed feris bestis, & volucribus exponi iubeantur. quando quidem nec per fere existimabant, ut rei in partem aliam naturam inuicem pateretur, cadaver illud per feros elatum terra, ut licet obstruunt. Noctu vero, hi quiescentibus, vnu quidam eo ex comitatu, non enim sat callo obuersari sibi spectem vidit hominis feruari, sicut in cogniti, alia tamen graui & venerandi, & quibusdopius studens vi paluata & barbaramijore nihil esse abijmilia, sibi, perinde tabendo, monendos, huiusmodi inclamasse. Noli in hunc quum humare permitte casu. Lacerandum. Terra vniuersam mater matris corruptorem hominem non suscipit (haec dicitur), quod Petrus in more esset, filios cum matris commisceo. Tam ille quam primum praferuandae expectatur, alia somnium statim renouit. At illi tum primam dubii animi erant, quantum esset id somnium enatum. Antelucano autem tempore surgente progrediuntur, quo erat iter acceptum, agrum comitem capendo, cogente ad id loci situm, in quo praedicat motus cadaver suspenderent. Nudum illum iugato inueniunt, in agri superficie saccum, tanquam sponte sua in apertum remittente terra, nec ruer ante non a bestia abijmptum seruare. Illi igitur vi miraculo obijmpti, iter proseguunt, omisso humanitatis officio, quod sibi ex lege inuigebatur. Senoniam interea cum sermone agerent, ex ea facie scelerantur, praeci huc Persa pro impudico & matris concubitu, eos, & in sepulchro inuere, & non in terra per canes dilacerari. haec Agathias, suorum temporum recensens historiam, haec leuiter accepta refert.

XVI SEPTEOS IMPH POENIS AFFICIUNT.

a Hier. 22.

VIX

OBIT

IVS

Ex hoc quidem exemplo quis non intelligat, in luxuriosorum yltionem impietatis sibi a Deo Nouatores hareticos spernere ab Apollolis traditos & in ecclesia Catholica saepe sibi receptos atque postea commendatos Christianis ritus sepulchrales, pompamque piam qua sacris canticis docentur finera, sacrisque locis, que sunt Christi membra, humanum corpora defunctorum: eosdemque vere impios sua sponte ab Ecclesiastica communione discissos huc priuati, atque tanquam infames in loco profano, profanumque sepultura manant, ut plane iusto Dei iudicio in eis. Hecemae a vaticinium complectitur, quo ait: Sepulchra a spina spectentur, post facta & prauecti extraportu Hierusalem. Sed quae defuere & sepultura dicimus, de pluribus aliis Dei beneficiis Catholica Ecclesia collatis dicenda sunt, quibus in horum seculorum penam sua ipsorum sententia impij, sed iusto Dei iudicio omnino priuantur.

IESV CHRISTI ANNI 535.

VIGILII PAPAE IUSTINIA IMP. ANNI 16. ANNI 29.

L VIGILII PAPAE OBITVS

He annus Domini quingentesimus quinquagesimus quintus, post Consulatum Basilij numeratur decimus quartus, quo Vigilij Romanus Pontifex venturus in Italiam, in Sicilia diem obiit, cum sedisset annos sexdecim, hunc Anastasius habeat edisse annos decem & septem menses sex, & dies viginti sex, sed nulla subsistunt talitatio, quam plurimis his aduersantibus. De ipso item haec Anastasius subdit, cum agit de eius obitu: Fuit vniuersaque in Sicilia, in civitate Syracusa, ubi Vigilij afflicto, calidissimam habens, mortuus est. Corpus eius delatum Romanam, sepultum est ad sanctum Marcellinum via Salerna, sed quoto anni mense dieue sit mortuus, nulla apud antiquos mentione nobis de his diuinandum, cum nec ex huiusmodi annis tempus Vigilij sedis possit mensurari, que iterum numero definit. Ceterum hic non praetermittendum, Pelagium diaconum ductum esse in hospicium illarum mortuus Vigilij, id enim idem Anastasius tra-

dit, cum agit de eiusdem Pelagij ordinatione: addit autem, ipsum Pelagium publice se purgasse de tanta illata calumnia, sed de his inferius.

Hierandem finis Vigilij Papae, ut iusto Dei iudicio in insula defunctus sit, coniectus ipse arumis ex morbo, qui coegerat sanctum praedecessorem suum Siluicium deportatum in insulam illic animam exhalare. Qui enim multo actibus ad Pontificatum sibi parauit, aculeum, ipsum adeptus, immensis semper agiturus est fluctibus, inuis in primis Imperatori, cuius gratiam tot studijs de merere conatus fuit, Orientalibus haud grauis Episcopis, aduersus quos diu multumque certauit, & Occidentalibus defensoribus. Trium capitulorum redditus execrabilis, quod in sententia non stetit, sed impugnatibus eorumdem, suo constituto abolito, inhaesit. Quintam probando Synodum, quam antea impugnat, factae eidem cum e procellis in portum sibi visus est appulisse, pedemque alterum in Vrbeni, a qua diu abstulisset, propemodum intulisse, in via mori cogitur immensis confectus ex calidulo morbo dolens.

Fuit illa Vigilij, dum esset Pontifex, vitae periculosus, ex quo quidem multa quis lauriet diuinae prouidentiae inuigilantis super Ecclesiam Romanam exempla: quibus illud potissimum euidentis innotescit, ipsam Diuinitatem eius gubernaculum tunc praecipue moderari, cum qui nauis praesidet, clauumque tenet, obdormire videtur, vel alio non opportune dirigere, quo vel timor impellat, aut priuatus commouet excelsus: qui enim in ea refidet CHRISTVS, huc atque illic inuenerunt nam pro arbitrio verit: & fluctus haec contristat, & flantes venti in aduersam partem impellant: nunquam tamen ipsa nauis impingat in scopulos, neque offendant in syrtis vel crebrioribus viduarum scabulis dilfoliatur, sed illa permanet, nesciens vel venturitate leuete, ut per lata foramina forbens aquam, & abforbeat a fluctibus.

Intelligit ex his pariter accuratus inspector, quanta Romanae Ecclesiae insit auctoritas, vigesque potestas, cum viderit ex aduerso frustra saecularem nisi potentiam inuicem; armari perdidit, vacante contra nisi Orientales Episcopos, otiose reflicere Occidentales Antistites, inuicemque eorum Concilia atque sancti decreta, ubi non accesserit ipsius sedis Apostolicae confirmatio, & qui in ea sedet Romani Pontificis comprobatio: cum illud tantum necesse sit in Ecclesia Catholica haberi ratum & firmum, quod noscitur confessione adiecta vel praesumpta eiusdem Romani Antistitis comprobatum.

Vidit enim, frustra nisi Imperiali edicto Iustinianum, quousque illi Vigilij restit, nulliusque roboris habitum totius Orientis collectum Concilium, donec illud ipsum suo assensu voluerit Romanus Pontifex effici Occumenicum: cum plane non alia ratione ipsi etiam Graeci illud contempnent Occumenicum esse, nisi quod illi consensus accesserit Romani Pontificis. Sic vides, quo magis in Vigilio contempta est Apostolica sedis auctoritas, eo amplius eandem apparatus illi intratam: & cum nulla fuerit tempora, quibus sub Catholico Imperator adeo inominiosa diuinae patri coactus sit Romanus Pontifex, nunquam tamen magis, quanta in Pelagij successore vis atque potestas esset, cognitum fuit, in illo praesertim Antistite, quae ante electionem praeterita cetera in adeo infamasse, & violenta praecedentis intrusio, illicita, atque probe promissio, factae haereticae fanae, contemptibilem reddidissent, atque demum Siluetij Papae obitus ferre omnibus detestabilem effecit. Ita plane permittit DVS vs Apostolicam sedem adeo fluctuare, atque in discrimen adduci, ut ab omnibus intelligatur non humanis, sed diuinis illam fulciri praesidio. Sed quae reliqua sunt Vigilij saepe, antequam de eius agamus successore, praesquamur.

In huiusmodi habitis cum Iustiniano conflictibus cum fatigatus esset arumis Vigilij, idem Imperator ab eo inter alia illud extorxit, quod ab Agapeto Papa obtinere

II. III. ROMANA ECCLESIAE ADVERVS IV. V. APOSTOLICA DISCRETIO ADVERVS VI.

obtinere fructu testamenti. nec ab eius successore Silve-
no impetrare valuit. neque Prima Iustiniana. nate so-
lita. de muneribus illustrata, non Episcopos tantum, sed
Metropolitana sedis aogeretur dignitate. Cum id in-
quam Vigiliis procederet. Iustinianus impetrare
comatus esset. mirumne valuit obtinere, quod scirent. iude
Romani Pontifices (ut superius dictum est) ex verti in
perjudicium aliarum ipsi provinciae adiacentium Me-
tropolitanae sedium, intuitum rati de decore nobili-
tatis Ecclesiarum illustriam novam Ecclesiam primae Ius-
tinianae, indecessis, esse alias detundere, ut vna superex-
cresceret Ecclesia. crederet iumentum ipsa diminutione
maioris, cui ipsa subditio fuisset Ecclesiae, & pallium quod
illa soter accipere a Romano Pontifice. Prima Iustinia-
na ab eodem peteret. ac libi superinduceret. Id quidem
fuisse a Vigilio Papa decretum, ut eius Episcopus pallio
ornaretur, ut scimus, gereret Apostolicae sedis, idem Ius-
tinianus imp. in constitutione Nouella profertur a: de
eodemque pallio, quod Archiepiscopus primae Iustinia-
nae accipere solet a Romano Pontifice, testis est Gre-
gorius a Papa in epistola ad Ioannem. Excederunt autem
quibus Vigilius Papa Apostolicae litterae de collatis a se
regulis Primae Iustinianae. Haec vero, quod in eadem
habebatur, quo anno facta fuerint, hic ad finem ipsius
Vigilii rerum gestarum ex more posuimus.

Ad postremum de eodem Vigilio Papa his illud ad-
dicere momentum minime praetermissimus, quod habet
Hadrianus Romanus Pontifex in epistola ad Caro-
lum Magnum Imp. nempe ab eo egregius iisdemque piis
auguribus et ordinatum fuisse basilicam a se erectam. Cum
enim inter alia plurima idem Pontifex vellet ostendere
Imperatori vigiliis semper in Ecclesia sacrarum vsum i-
maginum, & de singulis temporibus, quibus celebrare
essent Occumenica Synodi adduxisset de Romana Ec-
clesia, quam alia minor Ecclesia imitaretur, exempla
vbi vigiliis est ad proximam dicta tempora Quintae Syno-
di dicta habet: *Et de sancto Quinto Concilio Sanctissimae Vi-
gilii Papa in Lateranensi Ecclesiarum basilicam faciens; pul-
cherrimam eam deo ante picturam, et in historiam, quoniam in sacris
scripturis habere ipse quae quidem verba (ut ex preceden-
tibus patet) eam habent sententiam, ut Pontifex dicere
voluerit, hanc tempore reliquorum Conciliorum Oecu-
menicorum vltis probatur sacram imaginum, ita etiam
tempore Quintae Synodi, cum esset Pontifex Vigilius
Papa, qui basilicam a se constructam sacris decorauit pi-
cturis. Quod tamen ab ipso Vigilio ante factum oportuit,
quam in Orientem proficere retur nam senel Ro-
ma a discens, illic non est amplius reuersus.*

Quod rursus ad reliqua eiusdem Vigili monumenta
pertinet, nec excidat, quod sanctus Gregorius Papa in
epistola ad Vigilium Episcopum Arelatensem meminit
de privilegio ab ipso concessis Arelatensi monasterio,
quod Childebertus rex Francorum texit, & petiit a Vi-
gilio sedis Apostolicae immunitatis. commemorari, cui il-
lam assentientem litteras Apostolicas ad Aurelium tunc
Arelatensem Episcopum & dedisse significat, ad quem
constantiam, quam superius recitauimus, scripsit epi-
stolam.

Videatur tam in Oriente, quam in Occidente, tum
Imperatores, tum Reges non ab alio Annofite, qua a Ro-
mano Pontifice expecte et consueuisset pro locis a se erectis
privilegia, ut pote quod certo scirent in ipso totius Ca-
tholicae Ecclesiae tendere primatum, vniuersosque Anti-
fices eiusdem patre preceptis, seculareque Principes
haud audere violare, quae scirent Apostolicae sedis priui-
legium esse manita. Nece Vigilio illud praeterit, quod
attingimus, Constitutum aliud sine iussu aduersus Orige-
nem, ipsum condemnans, ut Cassiodorus testatur his
verbis distichis, nempe Originem: *licet tot Patrum monumeta
adhaerent, praesens tamen tempore & a Vigilio beatissimo Pa-
pa deus constat esse damnatum.* Hae cum tesserit Cassio-
dorus, satis habes declaratum, quomodo accipiendum
sit, quod in alio suo Constituto Vigilius ad Iustinianum
imp. dicit, quod haud pridem recitauimus, ait, post mor-

tem non esse aliquem condemnandum, qui in pace &
communione Ecclesiae Catholicae decesserit: cuius sen-
tentiae sensus quomodo sit accipiendus, suo loco dixi-
mus. Demum vero, ut res Vigili ad finem perducamus,
de ordinationibus ab eo factis, quae habet Anastasius,
accipe. *Hae sunt ordinationes duae per mensem Decembrem. Presby-
teros quadraginta sex, diaconos sexdecim, Episcopos per diuersa lo-
ca octoginta & vnum. Cessauit Episcopatus eius menses tres & dies
quinque.*

Subrogatus est in locum Vigili Pelagius Archidiao-
nus quo autem mense & die, antiquorum nemo docet.
De huius ordinatione haec idem Anastasius: *Dum non of-
fent Episcopi, qui cum ordinarent, inuenti sunt duo Episcopi, Io-
annes de Perusio, & Bonus de Ferentino, & Andreas Presbyter
de Ostia, & orationem cum Pontificem: tunc enim non erat
in clero, qui eum possent promouere: & multitudo religiosorum,
sapientum, & nobilium subtraxerant se a communionem eius, de-
cectes, quia in morte Vigili Papa summus, ut tantis partem
affigeretur. Eodem tempore Narfes & Pelagius Papa, consilio
intro, data Litenia a S. Francato, cum hymnis & canticis spiri-
tualibus venerunt ad S. Petrum Apostolum: Cum Pelagius re-
ueni Evangelium & curam Domini super caput suum, in an-
bonem ascendit: & sic satis fecit curam populo & plebi, quia
millena malum perogit exorta Vigilium. Idem adicit Pel-
gus Papa: *Peto ut partem meam conferatis, ut si quis ille
est, qui promouendus est in sancta Ecclesia ab ostario, utque ad gra-
dum Episcopatus, neque per animum meum per alias promissiones profi-
ciat (ves enim omnes sicut hoc in omni populo est) sed si quis ille
est deus in opere Dei bonam vitam habens, non per dationem, sed
per bonam conuersationem, in hunc eum vig, ad primum gra-
dum venire. Eodem tempore Ecclesie rebus praesert Valentinian
Notarian suum timentem Deum, & restituit omnia vasa au-
rea, & argentea, & pallia per omnes Ecclesias, haecenus de Pe-
lagio ingressu Anastasius.**

Quis igitur non sine assensu, immo & promotione Ius-
tiniani Imperatoris, qui etiam Vigilio adhuc superstitie
(ut vidimus) ei iudebat, Pelagius Pontifex creatus est,
licet viuentis Vigilio tum esset Archidiaconus eius Con-
stitutio pro Tribus Capitulis subseripta fisset, tamen postre-
mam eiusdem Vigili sententiam probantem Synodum
secutus est: cum praesertim probe nosset, causam non esse
eiusmodi, ut nonnulli cum iactura Catholicae fides, vel i-
gnominia Synodi Chalcedonenfis (ut superius est mon-
stratum) sancti pax potuisset. Sed ad alia transiamus.

Hoc anno vigesimo nono Iustiniani Imperatoris, qui
sub Theodibaldo Francorum Rege militabat duo ger-
mani, idemque Alemanni, Leuthares & Buccellinus (quem
Agathas Bulthinum vocant) cum Francorum ingenti-
bus copiis descendentes in agrum Campanum, Lucanos,
Brutios, omnesque interiacentes regiones depopula-
tur, haec pluribus Agathas & qui horum exercitum fu-
isse septuaginta duo milia delectorum, virotum tradit.
Porro Alemannos ductabat Leuthares, Fracos vero Bu-
cellinus. De eodem Francorum Duce meminit Grego-
rius Turonensis, sicut male tempore, Belisarius eius ex-
peditionem contigisse dicit, hincque ipsum Buccellinum
appellat, quem sanctus Gregorius g. Papa nominat Bu-
cellinum, dum agit de S. Libertino, qui in monasterio
apud Fundos in Campania posito egregia floruit sancti-
tate, atque de eodem Buccellino, qui eius tum monaste-
rium inuaserat, haec scribit: *Eodem vero tempore in Campa-
nia partibus Buccellinus cum Francis venit. De monasterio vero
praesertim famulis DEI rumos exierat, quod pecunias multas
haberet. Ingressi oratorium Franci cuperunt saecentes Liberti-
num querere, Libertinum clamare, vbi in oratione ille prostra-
tus iacebat. Miravale res, quosentes, saecentes, quae Franci in-
gressentes in ipso impingebant, & ipsum videre non poterant,
suis, sua caecitate frustrati a monasterio suum vacui reuersi. haec
Gregorius, qui de sancto viro miranda complura alia
scribit. Agathas dum de Buccellini grassatione in Italiam
facta adit hae ait, Francorum ergares sacras abhinen-
tiam commendans:*

*Eo vos ventum iam est, Franci omnes, qui locum hunc ante
inuenissent, ex sacra pietate & reuerentia vtebantur, ut qui*

X.
PELAGIUS
PAPACRE-
ATVR.

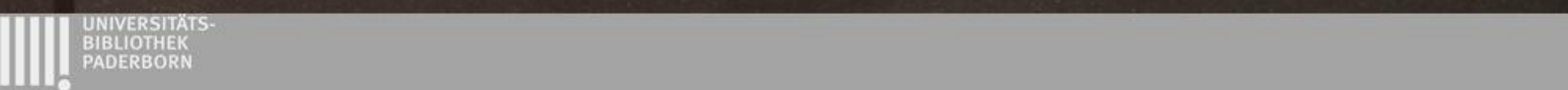
XI.
PELAGIUS
PAPARE-
CIPIT
QUINTAM
SYNOVUM.

XII.
FRANCIG
ALEMAN-
NIS INVA-
DUNT ITA-
LIAM.
c. Agath. hist
lib. 4.

Greg. Tu-
ron. hist. Franc.
lib. 4. ca. 32.
g. Greg. dia-
con. lib. 4.

h. Agath. lib. 4.

XIII.

ad potiores leges tanquam vere fidei cultores concesserant (ut si-
piam dixerunt) & haud secus ac Romani sacrificarent. Sed
Alemannorum exercitus omnis (non aliter longe hi sentiant) sine
vilo delectu & per impietatem templa diruebant simul & defor-
mabant; sacra ex auro rafa. & ad peragendam rem divinum
parata, pretio saneque caeteram suppellestem cum sublatissent in
possidionem turpiter vendebant: cumque ea parassent, necdum
malefatu exatiati, vel vnae ipsas quibus templorum structores re-
condabantur frangebant, evertedantque pavimenta, & cinere
templa fodebant, praedaque omnia confurcabatur, cum motus
insperatus dicerent. Haud tamen divina longe post ira, qua ob
canta hoc scelus a inferabatur, hos poenis afficit. Quandoquidem
bello partim, partim morbo interiore, ita ut eorum nemo quip-
piam sit ex profusa rapendi sine consecutus. Invisita namque
& erga Deum impietas, ut fugienda pernoxia sunt, ita & pro-
desse nil poterunt, & in ipsi praesertim bello. Nam patri apertu
ferri, ac patriae leges tueri, & his deusantibus se minus permittere,
sed exiis hoi impugnat, equum provididibus fuerit & genero-
sum. Qui vero lucri & avaritiae gratia, obis nulla ratione sub-
nici, cum nullum criminandi ius habeant, si velint in aliena ir-
rumpere, & eos inesse, qui inuria nihil intulerint, profecto inso-
lentes hi sunt, & plane insaniant, neq. quid in saisi sit norant, nec
magnitudinem si maleficia sit insensit Deum. Quo sit, ut acriora
hu inferantur supplicia, & ad insanabilem calamitatem, qui pra-
tergerent, recidant, et si ad brevis felices exsultentur. Leuthari-
tag, Balthinos, ipsiusmodi evocent, &c.

XIV.

Agath. hist.
LEUTHA
RES DAT
POENAS
PATRATO
RVM SCE-
LERVM.

Quam autem terribilem Dei in se iram expertus sit
Leuthares germanus Buccellini, dum omnia sacra etiam
spolis domum reditum paratidem auctor paulo hodie-
tius his verbis conficitur:

Paulo post possessum morbus depererat, cum hoi inuaderet, multi-
tudinem absumbat, ita ut partem circumdarent locorum a-
rem, ut necium castrarent. Et cum nulli originem fuisse hunc
duerent, partim etiam vitia inuenerunt mutationem: quibusdi-
dem ex asidua belli exercitatione, longaque inermibus ad oram
& delictis dixerunt. morbi tamen principium & calamitatis
necessitatem non admodum perscrutabant. Invisitanti iniqua &
rebus sacris, humanaque legibus illata inuaria exercitatio hu (ut
equidem res fuisse. am reu vel Principis ipse argumentum sui fuit,
quem ex Deo iniqua supplicia dimicabant. Quippe qui demens iam
falsus, in apertam est ratiorem versus, ut ementi solent & furibun-
di. Vtrigo praeterea crebris quidem cum excepit, etiolatque e-
bat horribiles, cernuusque nonnunquam, vel stragone in latu se
protrahendo, illis sui solat abatur, ad audientique summa et ipsam
prolabatur: tamen oculi horribiles visu, inuasi hope erant, & ea
iam miser vesania veterat, ut vel propria membra de sulendo
gustaret, brachia siquidem vna iam mordicose inhaesisset, dentibus
carne dilacerata in fera bestia noxam, hie vescebatur, desuocem
que lingebat erocem, sic deum suo exatiatus, & pulsat in de-
perditu, miserum ex humanu excessit. Caeteri vero passim morie-
bantur, nil penitus remittente malo, quousq. tandem vniuersi in-
teriere. Quin etiam vel sebre maius pars segregata mortem obibat:
nonnulli apoplexia moribus accerrimis inuadebat, alii capiti delo-
ri peribant, & mentis excessu quidam. Itaque dum vari omnes
afficerentur, in perniciem morbi ipsi cohibent. Causa Leuthare
igitur & caeteri omnibus, qui se inuenerunt, sit altum: & hunc
ea expulatio habuit finem. haec Agathias, qui de Buccellino
refert, iurasse non se recessurum ab Italia, sed pro Go-
this semper bello aduersus Romanos acturum. Quae
vero dicta sunt de Leuthari atque Alemannorum exer-
citu, conuigisse in idem auctor trans Padum ad Venetia
loca apud Cenedam urbem, cum iam idem reuertente-
tur in patriam.

XV.

FRANCI A
ROMANIS
VICIT.

Buccellinus autem apud Capuam cum Francis agens
& pccilio decernens cum Narsete ab eo victus est, ac ne-
catus cum omni Francorum exercitu: adeo ut ex tam in-
geniti hostium numero quinque tantummodo fuerint
repeti, qui remearint ad propria. Rem porro egregie ge-
stam cum Agathias describat, ad tribuit pietati ac iustitiae
Narsetis, qui non ante conferere manus cum hostibus
voluit, quam purgato exercitu: inuentum vero tunc vni
Herulorum nobilem militem, qui seruu occidisset, parti-
illum poena plectendum esse iussit: nec magnificet, et si

in tanta temporis ac rerum necessitate ingens Heruloru
multitudo sese ab exercitu mortem gentilis sui agro fe-
rens animo, separaret. Pluribus haec omnia idem auctor
scriptis mandauit, qui & inferius cuiusmodi reat inle-
pitionem, quantae victoriae monumentum exaratum
fuit: ait enim b: Mibi vero ex incolis quidam nonnulla elega-
ritant in vna in scripta Lipidam sub Casilini fluminis ripa la-
cata: quae huiusmodi sunt:

AQVAS CASILINI FLYMINIS MORVVIS GRAVATAS
SVSCE PIT TYR RHENI MARIS LITTVS, QV ANDOPRAN
CORVM GENTEM OCCIDIT AVSONIVSENSIS, YALMI-
SERO HAC GESSIT MOREM BVLTINGO, FELIX ETIAM A-
STRE FLVCIVS, ET ERIT BARBARO RRO TROPHEO
DIVTINE BRVCIVS SANGVINEM.

Id Epigramma sine in vero lapide fuisse, sine alia ve-
cumque celebre sit, ad me peruenit, haud tamen distulo fuisse hoc
modo inscriptum.

Cum autem idem auctor aperte testetur, ob iniusti-
tiam victos fuisse Francos: hic examinandum est praeci-
puum eorum peccatum, cuius rei gratia adeo ad interne-
cionem cardi meruerit. Nam cu ab eodem auctore Fran-
cos, um pietas commedetur, iustitia tamen non ita: quod
scilicet Agathias de eorum Duce tradat, oblitum nimis
patrocinium. Gothorum fuisse episcopi: adeo ut recedente
Leuthari cum Alemannis, ipse laturus Gothos opem re-
manere omnino voluerit: ait enim: Balthinos vero cum in-
reuerendo iam confessoris aduersus Romanos, & pro Gothi se
bella gestarum, huc adalando barbarum permluerent, ac
suam imperatorem fore se praedicturum: vnam est tandem ma-
nentiam apud hos potius esse, & per agenda conseruata vnde apud
Gothos in manu, & ad huiusmodi negotia comparat. haec au-
tor dum in bello suscepit iniustitiam aperit, cum illos
defendendos Franci suscepissent, qui ditionem inuile-
rant alienam. Adde his etiam, quod ea ex parte impie-
tem defendere licet hoc non esset in animo: dum ad-
uerfus Catholicos pro Ariano, quales Gothi erant, iura-
rum praesidium prosequi stantissent. His etiam iunge illud
quod inuio Theodobaldo Francorum Rege. (vident
auctor testatur) itaque sponte idem Dux exercitus Buc-
cellinus pro Gothi Franco duxit cum Alemannis ad
pugnari. Vt plane exemplo posterus fuerit, fortissimos
quoque debiles reddat: prout imbelles, quos illu-
tia delerit, quam merito Sapientis prelatum, d. thesa-
rica appellat. fidem vero sciant, quibus si careant pre-
hantes, omnino sint perituri, nisi (quod sepe contingit) ad
scelera vltiscenda his Deus viatur tanquam virga furoris
sui. Porro Pelagium Papam nuncupasse vota pro Romo-
no exercitu, ac pariter perfoluisse, docet sequens vetus
inscriptio:

Vox arcana patri caeli, quibus aqua potestas
Desendat terras luce replere sua
Hanc Deu humana in summas de virgine Formam
Discipulos mundo praecipere docet
Que modo Pelagius praesul cum plebe fideles,
Exercitus offeri numerata sacra Deo
Vt Romana manu caelesti sepea regatur,
Sit quorum imperio libera vera fides.
Pro quibus Antistes reddens has vota precatur
Saecula principibus pacificata dari
Hostibus vi domitis Petri virtute per orbem,
Gentibus ac populis pax sit & illa fides.

Sed quae res humane sui varietate inconstantes esse
soleat, legitis mox admixta sunt tristitia, cum videlicet post
tam ingentem de Francis adeptam victoriam in Italia,
Romanus exercitus, qui in Perinde militabat, postiorer
trist. Si quidem hoc anno ab eo male pugnatum est cum
Persis, fugatis a tribus milibus Persarum quinquaginta
millibus Romanorum, vltiscente Deo, & ab omnibus
inactabatur innocetem sanguinem Regis Colchorum a
Romani exercitus Ducibus fraude necati. De his pluri-
bus Agathias, Etat namque Rex ille Christianus maxime
pius, totaque eius provincia Christianitate resurgens. Fa-

b. 2. 1. 1.

XVI
e. Apoll.
CVR PRAE
CIUICIT.

d. 1. 1.

e. Ambr.
f. 1. 1. 1.
1. 1. 1. 1.

XVII
ROMANVS
CIVITVS
FLVCIVS
1. 1. 1. 1.
1. 1. 1. 1.

itaque

Quae haec autem, dum Perse obfederent Onogorin anti-

In hac vero, dum quae dicta sunt de Francis in Ita-

See vt repetamus res Orientis, hoc eodem anno vn-

IESV CHRISTI

Annus 556.

PELAGI PAP. IUSTINIANI IMP.

Annus 2. Annus 30.

Quingentesimus quinquagesimus sextus Christi an-

Pelagius reperit Episcopos Roma, a quibus consecra-

Quantum n. aduersari fuerint Quintam Synodum

At ne quis putet Cassiodorum, quem claruisse vidi-

Pelagius igitur vbi Occidentalium animos ex Orien-

II. Cassiod. de inst. diu. lib. 1. c. 17.

CASSIODORVS QVA- TVORIAN TVM SYNO- DORVM AS- SERTOR.

Cassiod. de inst. diu. lib. 1. c. 17.

Cassiod. de inst. diu. lib. 1. c. 17.

III. DE STATU ET SCRIP- TIS CAS- SIODORI.

IV. PELAGI VS LABORAT PRO QVIN TA SYNO- DO.